

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΕ ΤΑΚΤΙΚΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές της Β' Σύνθεσης: Ρένα Ασημακοπούλου, Πρόεδρο Αρείου Πάγου, Θεοδώρα Γκοϊνη, Αντιπρόεδρο, Βασίλειο Φούκα, Αντώνιο Αθηναίο, Δημήτριο Μαζαράκη, Παναγιώτη Ρουμπή, Ανδρέα Δουλγεράκη, Κωνσταντίνο Φράγκο, Γεώργιο Αδαμόπουλο, Κωνσταντίνο Τσόλα, Δημήτριο Κόμη, Αντώνιο Ζευγώλη, Ερωτόκριτο Καλούδη, Ασπασία Καρέλλου - Εισηγήτρια, Αργύριο Σταυράκη, Ειρήνη Κιουρκτσόγλου - Πετρουλάκη, Δήμητρα Λεοντάρη - Μπουρνάκα, Χρυσούλα Παρασκευά, Μιχαήλ Αυγουλέα, Χαραλαμπία Σίμου, Παναγιώτη Χατζηπαναγιώτη, Πάνο Πετρόπουλο και Ευγενία Προγάκη, Αρεοπαγίτες, (κωλυομένων των λοιπών Δικαστών της σύνθεσης).

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο κατάστημα του στις 20 Σεπτεμβρίου 2012, με την παρουσία του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Ιωάννη-Σπυρίδωνα Τέντε και της Γραμματέως Χριστίνας Σταυροπούλου για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της καλούσας - αναιρεσείουσας: Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ Α.Ε" και με τον διακριτικό τίτλο "ΑΕΠΙ Α.Ε", η οποία εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξουσίους δικηγόρους της Αριστοτέλη Χαραλαμπάκη και Θεόδωρο Ασπρογέρακα-Γρίβα. Του καθού η κλήση - αναιρεσίβλητου: Νομικού Προσώπου Ιδιωτικού Δικαίου με την επωνυμία "ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ" (Ο.Π.Ι) του Υπουργείου Πολιτισμού, που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Γεώργιο Λαλλά.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 2 Μαΐου 2000 αγωγή της ήδη αναιρεσείουσας που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών ως και την από 28 Ιουνίου 2002 ομοία του ήδη αναιρεσίβλητου που κατατέθηκε στο αυτό ως άνω δικαστήριο και συνεκδικάσθησαν. Εκδόθηκαν

οι αποφάσεις: 2177/2003 οριστική του ίδιου δικαστηρίου, 4568/2004 προδικαστική, 9271/2005 του Εφετείου Αθηνών.

Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζήτησε η αναιρεσείουσα με την από 24 Φεβρουαρίου 2006 αίτηση της, επί της οποίας εκδόθηκε η 22/2006 απόφαση του Δικαστηρίου του Αρείου Πάγου (σε πλήρη Ολομέλεια), με την οποία αναίρεσε την 9271/2005 απόφαση του Εφετείου Αθηνών και παρέπεμψε την υπόθεση, για περαιτέρω εκδίκαση, στο ίδιο Εφετείο, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές, εκτός εκείνων που εξέδωσαν την αναιρούμενη απόφαση και δέχθηκε την αίτηση της αναιρεσείουσας περί επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση πριν από την εκτέλεση της προσβαλλομένης. Η υπόθεση επανήλθε προς συζήτηση στο Εφετείο, με την από 27 Νοεμβρίου 2008 κλήση, επί της οποίας εκδόθηκε η 5156/2009 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, την αναίρεση της οποίας ζητεί εκ νέου η αναιρεσείουσα με την από 18 Ιουνίου 2010 αίτησή της. Στη συνέχεια εκδόθηκε η 1659/2011 απόφαση του Α1' Πολιτικού Τμήματος, η οποία παραπέμπει στην Ολομέλεια του Αρείου Πάγου τον υπό το προδιαληφθέν περιεχόμενο κατά το πρώτο σκέλος αυτού τέταρτο λόγο της 632/18.6.2010 αιτήσεως για αναίρεση της 5136/31.8.2009 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών. Μετά την πιο πάνω απόφαση και την από 19 Μαρτίου 2012 κλήση της καλούσας η προκείμενη υπόθεση φέρεται στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου τούτου. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Οι πληρεξούσιοι τους ανέπτυξαν και προφορικά τους σχετικούς ισχυρισμούς τους, που αναφέρονται και στις προτάσεις τους και ζήτησαν, οι μεν της αναιρεσείουσας την παραδοχή της αίτησης αναίρεσης, ο δε του αναιρεσιβλήτου την απόρριψη της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου του στη δικαστική δαπάνη.

Ο Εισαγγελέας πρότεινε ο παραπεμπόμενος στην Ολομέλεια λόγος αναίρεσεως να κριθεί αβάσιμος και απορριπτός.

Κατόπιν αυτών η Πρόεδρος έδωσε εκ νέου το λόγο στους πιο πάνω πληρεξουσίου των διαδικών, οι οποίοι αναφέρθηκαν σε όσα προηγουμένως είχαν αναπτύξει. Κατά την 14 Φεβρουαρίου 2013, ημέρα που συγκροτήθηκε το παρόν δικαστήριο προκειμένου να διασκεφθεί την ανωτέρω υπόθεση ήταν απόντες οι Αρεοπαγίτες, Ανδρέας Δουλγεράκης,

Ερωτόκριτος Καλούδης, Χρυσούλα Παρασκευά και Ευγενία Προγάκη, οι οποίοι δήλωσαν κώλυμα αρμοδίως, παρισταμένων πλέον των δεκαπέντε (15) μελών εκ των συμμετασχόντων στη συζήτηση της υπόθεσης, κατ' άρθρο 23 παρ. 2 του ν. 1756/1988, όπως ισχύει μετά την τροποποίηση με το άρθρο 44 του ν. 3659/2008.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την υπ' αριθμ. 1659/2011 απόφαση του Α1 Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου κρίθηκε ανίσχυρη και μη εφαρμοστέα, η διάταξη του άρθρου 7 παρ. 13 του Ν. 2819/2000, η οποία αντικατέστησε τη διάταξη του άρθρου 69 παρ. 2 εδ. α' του Ν. 2121/1993 και παραπέμφθηκε στην Τακτική Ολομέλεια του Δικαστηρίου, σύμφωνα με τα άρθρα 100 παρ. 5 του Συντάγματος, 563 παρ. 2 εδ.3 Κ.Πολ.Δ και 23 παρ. 2 του Οργανισμού Δικαστηρίων (Ν. 1756/1988), ο σχετικός με την αντισυνταγματικότητα τέταρτος λόγος αναιρέσεως, σκέλος πρώτο, κατά της υπ' αριθμ. 5156/2009 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών. Σύμφωνα με το άρθρο 25 παρ. 1 του ισχύοντος Συντάγματος, μετά την αναθεώρηση αυτού με το από 6/17 Απριλίου 2001 Ψήφισμα της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής, τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους τελούν υπό την προστασία του Κράτους. Όλα τα κρατικά όργανα υποχρεούνται να διασφαλίζουν την ανεμπόδιστη και αποτελεσματική άσκηση της. Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι αποδέκτης της επιταγής για σεβασμό της αρχής της αναλογικότητας είναι ο κοινός νομοθέτης που θεσπίζει περιορισμό ατομικών δικαιωμάτων με νόμο, σύμφωνα με την υπέρ αυτού συνταγματική επιφύλαξη, σε αντιδιαστολή με το δικαστή, ο οποίος απλώς οφείλει να ελέγχει αν η αρχή αυτή έχει τηρηθεί και, σε αποφαιτική περίπτωση, να αρνείται την εφαρμογή του νόμου ως αντισυνταγματικού (πλειοψ. Ολ.ΑΠ 6/2009). Η εν λόγω αρχή, η οποία κατατείνει στην εκλογίκευση των επαχθών παρεμβάσεων της κρατικής εξουσίας στα ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα του ανθρώπου και του πολίτη, παραβιάζεται όταν η συγκεκριμένη κρατική παρέμβαση δεν είναι, α) πρόσφορη για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκεται με αυτήν, β) αναγκαία για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού, με την έννοια ότι το αυτό αποτέλεσμα δεν μπορεί να επιτευχθεί

με ένα ανώδυνο ή ηπιότερο μέσο και γ) αναλογική εν στενή έννοια, δηλαδή να τελεί σε εσωτερική αλληλουχία προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, ώστε η αναμενόμενη ωφέλεια να μην είναι ποιοτικά και ποσοτικά κατώτερη από τη βλάβη που προκαλείται (Β Ολ.ΑΠ 271-2008). Με βάση τα εν λόγω κριτήρια της αρχής της αναλογικότητας αξιολογείται η παρεχόμενη από το άρθρο 26 παρ. 1 του Συντάγματος εξουσία του νομοθέτη να θέτει κατά τη ρύθμιση των βιοτικών σχέσεων και τον καθορισμό των κυρώσεων και υποχρεώσεων που απορρέουν από τη συμπεριφορά των πολιτών, ελάχιστα ή ανώτατα όρια, κατ' αφηρημένη αξιολόγηση, εντός των οποίων ο δικαστής προβαίνει στην εξειδίκευση του κανόνα δικαίου, ενόψει της συγκεκριμένης περιπτώσεως. Εξάλλου, σύμφωνα με το Νόμο 2121/1993 "Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει: Οι πνευματικοί δημιουργοί με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού του δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα) (άρθρο 1 παρ. 1). Ο δημιουργός του έργου μπορεί να καταρτίζει συμβάσεις, με τις οποίες αναθέτει στον αντισυμβαλλόμενο και αυτός αναλαμβάνει την υποχρέωση να ασκήσει εξουσίες που απορρέουν από το περιουσιακό δικαίωμα (συμβάσεις εκμετάλλευσης) (άρθρο 13 παρ. 1). Ο δημιουργός του έργου μπορεί να επιτρέψει σε κάποιον άλλον την άσκηση εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό του δικαίωμα (άδειες εκμετάλλευσης) (άρθρο 13 παρ. 2). Η αμοιβή που οφείλει να καταβάλλει ο αντισυμβαλλόμενος στο δημιουργό για δικαιπραξίες που αφορούν τη μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος ή εξουσιών από αυτό, την ανάθεση άδειας εκμετάλλευσης, συμφωνείται υποχρεωτικά σε ορισμένο ποσοστό, το ύψος του οποίου καθορίζεται ελεύθερα μεταξύ των μερών. Βάση για τον υπολογισμό του ποσοστού αυτού είναι όλα ανεξαιρέτως τα ακαθάριστα έσοδα ή τα έξοδα ή τα συνδυασμένα ακαθάριστα έσοδα και έξοδα που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα του αντισυμβαλλομένου και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου (άρθρο 32 παρ. 1). Οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό τη διαχείριση ή την προστασία ή τη διαχείριση και την προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτό. Οι οργανισμοί αυτοί λειτουργούν με οποιαδήποτε μορφή (άρθρο 54 παρ.1). Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, έχουν ως αρμοδιότητα, εκτός των άλλων, να εξασφαλίζουν στους δημιουργούς αμοιβή, καταρτίζοντας σχετικές συμβάσεις με τους

χρήστες των έργων τους, να εισπράττουν την αμοιβή αυτή και ακολούθως να τη διανέμουν μεταξύ των δημιουργών (άρθρο 55 παρ. 1). Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρακρατούν από την εισπραττόμενη αμοιβή των δημιουργών ένα ποσοστό, για την κάλυψη των εξόδων διαχείρισης, το οποίο καθορίζεται πριν από τη μεταβίβαση των εξουσιών ή την παροχή της σχετικής πληρεξουσιότητας και το οποίο δεν μπορεί να αυξηθεί χωρίς τη συναίνεση των δημιουργών παρά ύστερα από ειδοποίηση ενός χρόνου (άρθρο 57 παρ. 6), εφόσον δε υπάρχει σπουδαίος λόγος κάθε δημιουργός και ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας μπορούν να καταγγείλουν την ανάθεση της διαχείρισης και της προστασίας των εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό δικαίωμα (άρθρο 57 παρ. 7). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 69 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, ιδρύεται νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου με έδρα την Αθήνα και επωνυμία Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.) που εποπτεύεται από το Υπουργείο Πολιτισμού, με σκοπό την προστασία των πνευματικών δημιουργών και δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, την εποπτεία των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εφαρμογή του παρόντος νόμου και των συναφών διεθνών συμβάσεων, τη νομοπαρασκευαστική εργασία σε θέματα πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων και γενικά την εκπροσώπηση της Ελλάδας σε όλους τους αρμόδιους διεθνείς οργανισμούς, καθώς και στα όργανα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας μπορεί επίσης να διοργανώνει κάθε είδους σεμινάρια με σκοπό την επιμόρφωση και ενημέρωση των δικαστών, δικηγόρων, διοικητικών υπαλλήλων, δημιουργών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, φοιτητών και σπουδαστών για θέματα πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων. Ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να έχει ως σκοπό τη συλλογική διαχείριση των δικαιωμάτων σύμφωνα με τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του νόμου αυτού, κατά την παρ 2 εδ. α' του ίδιου άρθρου του νόμου αυτού (2121/1993) όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 7 παρ.13 του Ν. 2819/2000 (Α'84/15/3/2000), "Ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας επιχορηγείται με εισφορά ύψους 1% επί των ετήσιων ακαθάριστων εσόδων εκάστου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης που καταβάλλεται το αργότερο μέχρι την 31η Οκτωβρίου εκάστου έτους, με βάση τον ισολογισμό του προηγούμενου έτους και εισπράττεται σύμφωνα με τον Κώδικα Εισπράξεων Δημοσίων Εσόδων ..." και κατά την παρ. 4 του ίδιου άρθρου, που προστέθηκε με την παρ.13 του άρθρου 8 του Ν. 2557 /1997 (Α' 271 124112 /1997), ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας αποτελεί κοινωφελές νομικό πρόσωπο, δεν υπάγεται στο δημόσιο τομέα, ούτε στις διατάξεις του

δημόσιου λογιστικού, λειτουργεί χάριν του δημοσίου συμφέροντος, κατά τους κανόνες της ιδιωτικής οικονομίας και διέπεται από το ιδιωτικό δίκαιο. Ερμηνεύοντας τη διάταξη του άρθρου 69 παρ. 2α του Ν. 2121 /1993, ο Άρειος Πάγος σε πλήρη Ολομέλεια, με την υπ' αριθμ. 22 / 2006 απόφαση, δέχθηκε, 1) ότι η διάταξη του πρώτου εδαφίου της παρ. 2 του άρθρου 69 του Ν.2121/1993, όπως αρχικά ίσχυσε, κατά το μέρος που παρέχεται εξουσιοδότηση για τον καθορισμό, με την έκδοση προεδρικού διατάγματος μετά πρόταση του Υπουργού Πολιτισμού, του ακριβούς ύψους του συντελεστή της υπέρ του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας επιχορήγησης, μέσα στα καθοριζόμενα από την εξουσιοδοτική διάταξη όρια, η οποία αποτελεί φόρο, αφού η επιβολή της δεν συνδέεται με την προσφορά προς τους άνω οργανισμού κάποιας συγκεκριμένης αντιπαροχής, και η καθορίσασα το φορολογικό συντελεστή διάταξη του άρθρου 6 παρ. 2^ο του Π.Δ. 311 /1994, είναι, ως αντικείμενες στο άρθρο 78 παρ. 4 του Συντάγματος, ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες και 2) ότι η ως άνω επιβάρυνση (σε ποσοστό 1%), που θεσπίσθηκε με τη διάταξη του άρθρου 69 παρ. 2α του Ν. 2121/1993 (όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 7 παρ.13 του ισχύοντος από 15/3/2000 Ν. 2189/2000) υπέρ του Ο.Π.Ι., η οποία επιβάλλεται στους Οργανισμούς Συλλογικής Διαχείρισης, όπως είναι η αναιρεσείουσα "Α.Ε.Π.Ι. Α.Ε.", υπολογίζεται επί των ακαθάριστων αυτής εσόδων, τα οποία (ακαθάριστα έσοδα) είναι αυτά που, κατ' άρθρο 57 του Ν. 2121/1993, καθορίζονται (και εντεύθεν διαχωρίζονται από την αμοιβή των δημιουργών) και εισπράττονται από αυτή ως προμήθεια -αμοιβή της, χωρίς να συνυπολογίζονται τα ποσά που αυτή εισπράττει ως αμοιβή των δημιουργών μελών της και αποδίδει σ' αυτούς. Ενόψει των προεκτεθέντων η θεσπιζόμενη με το άρθρο 7 παρ. 13 του Ν. 2819/2000 εισφορά ύψους 1% επί των ετήσιων ακαθάριστων εσόδων της αναιρεσείουσας ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "Ελληνική Εταιρεία προς Προστασίαν της Πνευματικής Ιδιοκτησίας Α.Ε.", υπέρ του αναιρεσίβλητου Ν.Π.Ι.Δ. με την επωνυμία "Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας", προς εξυπηρέτηση των αναγκών χρηματοδότησεως του τελευταίου και η οποία (εισφορά) είναι το μόνο συγκεκριμένο έσοδο της αναιρεσίβλητης προς επίτευξη του σκοπού της και την άσκηση του εποπτικού της ρόλου, αποτελεί καθεαυτή, ως μέγεθος, πολύ χαμηλό ποσοστό φορολογικής επιβάρυνσης. Το γεγονός ότι η εισφορά αυτή, σε ποσοστό 1%, υπολογίζεται επί των ακαθάριστων εσόδων της αναιρεσείουσας, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη τα καθαρά της έσοδα, δεν μπορεί να καταστήσει τη φορολογική αυτή επιβάρυνση, κατά τις περιστάσεις και τις ιδιαίτερες συνθήκες, δυσανάλογα επαχθέστερη από την επιδιωκόμενη ωφέλεια και εντεύθεν εκφεύγουσα των ορίων της

αναλογικότητας, κατά το κριτήριο της εν στενή έννοια αναλογικότητας, αφού ως ακαθάριστα έσοδα, κατά την έννοια του άρθρου 7 παρ. 13 του Ν. 2819/2000, επί των οποίων υπολογίζεται η εισφορά σε ποσοστό 1%, νοούνται όχι όλα τα έσοδα της αναιρεσείουσας αλλά αυτά που απομένουν μετά την αφαίρεση της αμοιβής που αποδίδει στους δημιουργούς - μέλη της, το δε καθαρό κέρδος και τη βιωσιμότητα της αναιρεσείουσας επηρεάζουν και άλλα οικονομικά μεγέθη. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω η φορολογική επιβάρυνση σε βάρος της αναιρεσείουσας και υπέρ της αναιρεσίβλητης, σε ποσοστό 1% επί των ακαθάριστων εσόδων της πρώτης, κινείται εντός των ορίων που χαράσσει η αρχή της αναλογικότητας, κατά το κριτήριο της εν στενή έννοια αναλογικότητας και υπάρχει εύλογη σχέση μεταξύ του επιδιωκόμενου σκοπού και της θεσπιζόμενης επιβάρυνσης και ως εκ τούτου η ανωτέρω διάταξη δεν αντίκειται στο άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος.

Συνεπώς, το Εφετείο, που με την προσβαλλόμενη απόφαση, εφάρμοσε την ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 7 παρ. 3 του Ν. 2819/2000 δεν υπέπεσε στην αναιρετική πλημμέλεια του άρθρου 559 αρ.1 Κ.Πολ. Δ. και ο τα αντίθετα υποστηρίζων τέταρτος λόγος αναιρέσεως, σκέλος πρώτο, είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί, δεδομένου δε ότι και οι λοιποί λόγοι αναιρέσεως έχουν ήδη απορριφθεί, με την ως άνω 1659/2011 απόφαση του Α1 Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου, πρέπει να απορριφθεί και η αίτηση αναιρέσεως. Τα δικαστικά έξοδα των διαδικών πρέπει να συμψηφισθούν στο σύνολό τους, λόγω της ιδιαίτερης δυσχέρειας που παρουσιάζει η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν (άρθρα 178 εδ. β' και 183 Κ.Πολ.Δ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει τον παραπεμφθέντα στην Τακτική Ολομέλεια τέταρτο λόγο αναιρέσεως, σκέλος πρώτο, της από 18/6/2010 αιτήσεως αναιρέσεως και στο σύνολό της την αίτηση αναιρέσεως. Συμψηφίζει στο σύνολό τους τα δικαστικά έξοδα των διαδικών. Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 14 Φεβρουαρίου 2013 και δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 14 Μαρτίου 2013.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ